

Само въздишашъ и жално плачешъ.
Ахъ, защо проливашъ сълзи горчиви?
Тѣзи сладки уста що сж мълчеливи?
Що не ми продумашъ дума разговорна,
Дума разговорна и радостотворна?
Дал' не знаешъ, пиле, колко сж години,
Какъ те скришомъ любиж безъ да ми отмини?
Азъ не съмъ ти казалъ, но ти не разбра ли,
Че твоята хубостъ сърдцето ми пали?
Ако мълчж, пиле, име да н' наричамъ,
Да ли не угади колко те обичамъ?
Какъ сега да гледамъ сълзи да проливашъ,
День и нощъ, душице, безъ да си почивашъ?
Твоята постелка отъ сълзи прогнила,
Тѣй кога е, пиле, какъ да н' ми си мила?
Мила ми си, душо, мила ми си пиле,
Твойтѣ бистри сълзи злѣ ме сж ранили.
По малко ми тѣжжтъ хорски лоши думи,
Но твойтѣ сълзи капжтъ кат' куршуми;
Мене си забравихъ, тѣбе да жалѣж
И не се надѣвамъ че ще оживѣж.

Писмо.

Ахъ! прости ме, о душице!
Ако съмъ те огорчилъ,
Що отвъръщашъ красно лице?
Що не съмъ ти вече милъ?
Радостно ме не посрѣщашъ,
За любовь ли поменж? —
Като че се не осѣщашъ,
Та погледвашъ на страна.